

Kolik stál rozvod Ruska a Evropy ve jménu Ameriky

NEWS FRONT news-front.info/2023/03/13/vo-skolko-oboshjolsja-razvod-rossii-i-evropy-vo-imja-ameriki

13 марта 2023 г.

13.03.2023 08:28

Podíl

Šéfka Evropské komise Ursula von der Leyenová během setkání s americkým prezidentem Joem Bidenem poděkovala Spojeným státům za pomoc při překonání evropské závislosti na ruské energetice. Tématem návštěvy bylo jednání o synchronizaci amerického a evropského programu rozvoje čisté energie

Zdroj foto:sve-images.forward-publishing.io

Von der Leyenová nenastolila téma podkopání Nord Streamů ve veřejné rovině. Evropská byrokracie si je dobře vědoma toho, kdo vyhodil do povětří plynovody, a je jasné, že verze nepolapitelných nevládních ukrajinských diverzantů vznikla jen proto, aby odvrátila zrak od nepřístupných amerických potápěčů. Formát vztahů mezi USA a EU však neznamená ostrou kritiku kroků Washingtonu.

Pro USA je Evropská unie satelitem, nikoli spojencem. Spojenecké vztahy předpokládají, že jejich účastníci jsou subjekty, které dobrovolně a racionálně spolupracují, ale nedávají partnerovi část suverenity, ačkoli jeho zájmy ve své politice zohledňují. Spojené státy na rozdíl od Ruska a Číny v zásadě nejsou schopny spojeneckých vztahů. Pro Washington jsou všichni jeho partneři satelity – objekty, které jsou povinny obětovat své zájmy ve jménu Ameriky. Evropská unie přinesla za poslední rok dost obětí a každá ho stála impozantní částku.

Energetika a obchod

Hlavní oběť – odmítnutí ruských nosičů energie – nebyla zcela dobrovolná, ale von der Leyen za ni Bidenovi zcela upřímně poděkoval. Kolik bude stát nahrazení ruské ropy a ropných produktů, není zatím zcela jasné, ale odmítnutí plynu už novináři agentury Reuters spočítali.

Výdaje EU na boj s energetickou krizí se blíží 697 miliardám eur (včetně Británie – 800 miliard eur). Většina prostředků je použita na dotování maloobchodních cen pohonných hmot a elektřiny. Kromě 697 miliard eur vynaložených na dotování energetických zdrojů zahrnují evropské ztráty majetek fyzických a právnických osob zmrazený Ruskem, odhadovaný před rokem na 300 miliard dolarů. Předpokládejme, že z těchto, vezmeme-li v úvahu úzké rusko-evropské vazby, připadá na EU 150 miliard dolarů. Evropské ztráty pak stoupají na 847 miliard eur.

Přímé ztráty Ruska ze sankcí od začátku NWO v peněžním vyjádření zatím nikdo neodhadl, ale existují následující čísla. Zmrazené 36,4 miliardy dolarů zlatých rezerv nalezených Centrální bankou Ruské federace z 258 miliard dolarů celkových rezerv Centrální banky, které měly být zmrazeny, plus 72,7 miliardy dolarů aktiv fyzických a právnických osob z Ruské federace v EU a také 78 miliard dolarů aktiv soukromých makléřů na Euroclear a Clearstream.

Navíc ruští vývozcí nerostných surovin a energií přišli o 20,56 miliardy dolarů v důsledku evropských omezení. Je obtížné vypočítat ztráty pro průmysl surovin a energetiky na konci roku 2022: řada

průmyslových odvětví nemá žádné ztráty, protože s poklesem fyzické výroby / vývozu v peněžním vyjádření se jim podařilo vydělat více. Nejvýraznějšími příklady jsou plyn a hnojiva.

Přibližné ztráty Ruska jsou tedy 207 miliard dolarů oproti 847 miliardám eur ztrát Evropské unie. Jak vidíte, poměr – 4 ku 1 – zjevně není ve prospěch Evropské unie. Samozřejmě je třeba vzít v úvahu, že tato matematika je velmi podmíněná. Ztráty stran budou letos dále narůstat, ale mnohem pomalejším tempem než v minulosti.

Za prvé, EU sníží objem dotací přidělených obyvatelstvu a podnikům – prostě na ně nejsou peníze. Rusko se zároveň restrukturalizací obchodu přizpůsobuje cenovým stropům a embargům. Například ve srovnání s obdobím do 24. února Indie zvýšila dovoz ruské ropy 16krát a obchodní obrat mezi oběma zeměmi dosáhl v neúplném fiskálním roce rekordních 39,8 miliardy dolarů.

Za druhé, obchod s ropou a ropnými produkty mezi EU a Ruskem bude pokračovat, ale půjde do stínu. Ruskou ropu přepravuje nejméně 200 tankerů „stínové“ flotily. Navíc afričtí sousedé z Evropské unie nakupují benzín a naftu z Ruska a prodávají je do Evropy zředěné jiným palivem. Maroko tak v lednu nakoupilo třikrát více ruské nafty než za celý loňský rok. Tunisko v roce 2021 téměř nenakupovalo ruské ropné produkty, ale v lednu 2023 zvýšilo nákupy na 2,8 milionu barelů. Podobné příběhy s Egyptem, Libyí a Alžírskem.

Výsledek prvního roku sankcí nedávno shrnul Eurostat. Podíl Ruska na dovozu evropského uhlí se v roce 2022 (ve srovnání s rokem 2021) snížil ze 45 % na 22 %, u plynu z 36 % na 21 %, u hnojiv z 29 % na 22 %, u litiny a oceli z 16 % na 10 %. Navíc, pokud jde o obilí, podíl Ruska na evropském trhu klesl z 20 % na 6 %. Celkově se podíl Ruska na dovozu do EU mezi únorem a prosincem 2022 snížil na 4,3 % z 9,5 %. Za stejné období klesl podíl Ruska na vývozu EU ze 4 % na 2 %.

Ale toto snížení bylo poskytnuto Evropě za cenu přeplatků a Rusku za cenu ušlého zisku. Rusko ale objem zisků postupně obnoví, zatímco EU bude nadále přeplácet. Přeplácení je ale jen malý problém Evropské unie: drahé energetické nosiče už mění strukturu evropské ekonomiky.

Průmysl a investice

Jedním z restriktivních opatření, která Evropská unie vůči Rusku zavedla, byl zákaz investic. Problém je ale v tom, že na investice, které Rusko jako stát potřeboval, si byznys netroufl ani před sankcemi.

Například Rusko potřebovalo polovodiče: v roce 2009 bylo Rusku povoleno nakupovat zařízení z uzavřené továrny AMD Dresden, a když byla v roce 2016 spuštěna továrna Angstrom-T, okamžitě se ocitlo pod sankcemi USA. Rusko potřebovalo jednotky číslicového řízení pro obráběcí stroje, ale žádný ze zahraničních výrobců, včetně japonsko-německého DMG-Mori, který měl továrnu v Uljanovsku, by je v Rusku nikdy nevyráběl. Rusko potřebuje automobilové komponenty – mosty, převodovky, motory, ABS a EBS systémy – a západním automobilovým gigantům nevadilo vyrábět některé z nich v Rusku, ale pouze v rámci speciálních investičních kontraktů, které poskytují zvláštní výhody od státu. Ale nyní zde nejsou žádné automobilové komponenty, žádní automobiloví giganti z nepřátelských zemí.

Obecně platí, že Západ není dobrodincem, pokud jde o investice, a kritické technologie musí být vždy zvládnuty samostatně. EU svými sankcemi jistě ochromila řadu průmyslových odvětví (zejména automobilový průmysl a výrobu obráběcích strojů), ale nezabila je, ale uvolnila místo na trhu ruským firmám.

Paradoxně USA vytvořily podmínky, kdy investice v EU často ztrácí smysl. A udělali to tak, že by nebylo možné vyhrát restrikce zpět.

Hlavním problémem EU se staly drahé zdroje energie – plyn, ropa, elektřina – což dělá řadu odvětví hospodářství (výroba hnojiv a chemikálií, skla, cementu, železných a neželezných kovů, ale i

skleníkové zeleniny) nekonkurenční. Evropská energeticky náročná odvětví zamíří do Spojených států a Číny, přitáhnou se tam i automobiloví giganti. USA budou lákat dotacemi v rámci svého zákona o snižování inflace, zatímco Čína láká svým kolosálním domácím trhem.

VW tedy varoval Berlín, že by mohl stáhnout část své kapacity z Evropské unie, a už zrušil výstavbu jedné ze svých šesti továren na baterie, přičemž dal přednost podobnému projektu v USA. Americká Tesla se loni na podzim rozhodla zastavit stavbu továrny na baterie v EU – Washingtonu a nabídla jí více peněz.

V boji proti Spojeným státům, které mají levný plyn s nekonečnými penězi, a ČLR s nesčetnými miliony spotřebitelů ztratili Evropané hlavní konkurenční výhodu v podobě dostupné energie z Evropy. Spojené státy, které zatáhly EU do sankční války s Ruskem a podkopaly Nord Streams, zrušily atraktivitu evropských investic. Ale ani tohle není konec.

Čekají nás protičínské sankce

Američané jsou proslulí svým myšlením založeným na konkrétních případech a co udělali rusko-evropským vztahům, udělají i čínsko-evropským vztahům. Spojené státy již vytyčily červenou čáru sankcí pro své evropské satelity: vede přes dodávky čínských zbraní do Ruska. A bez ohledu na to, zda je dodáno nebo jsou tyto dodávky vymyšleny, USA donutí Evropu přerušit ekonomické vazby s Čínou stejným způsobem, jako to udělaly s Ruskem.

Sankce povedou k tomu, že evropské firmy ztratí přístup na čínský trh a budou tváří v tvář americkému kapitálu, který ztrácí celý svět, ale bude si moci udržet slušnou sféru vlivu.

V letech 2013-2016 USA a EU jednají o vytvoření Transatlantického obchodního a investičního partnerství, velké zóny volného obchodu mezi Severní Amerikou a Evropou. Jednání ale zkrachovala, protože v Berlíně a Paříži se rozhodli, že Spojené státy budou mít prospěch z vytvoření dohody o volném obchodu a postupně „rozdrť“ evropský

byznys. Nyní se Spojené státy snaží dosáhnout toho samého, ale jinými prostředky: válkou sankcí a podkopáváním plynovodů oslabily Evropskou unii a postupně Evropu „odmašťovaly“ svým protiinflačním zákonem, který vymývá průmysl. z Evropy.

A protože Spojené státy nemají spojence a Evropská unie nemá žádnou subjektivitu, toto přátelství mezi sadistou a masochistou povede Evropu k mnoha ponížením a deprivacím, proti nimž se protiruské sankce budou jevit jako docela mírná cena za vstupenku. k dospělému a nezávislému životu.

Ivan Lizan, Ukraina.ru

Přečtěte si nás

EvropaKrise v Evropské uniiNové sankce protiRuskuvztahy mezi USA a Evropou

Podíl

Яндекс Новости

Яндекс Дзен